

ЈАСНА МИЛЕНОВИЋ

АХМАТОВА

I

Сва од страсти, и сва од снова,
С цвета на цвет – битка лептира,
Дивља и нежна кћери Татарова,
Од Поезије и од немира...

Све очи те прате, прозрачну, белу,
Развигорену, у Царском селу.

Богомдане стихове будиш,
Непокорна, и увек своја –
Поеме спас су, и усуди,
Извор узлета и неспокоја...

Да освоје Париз, и живот нови,
У вртлог крећу Гомиљови.

II

Укорак с тобом – Љубави сенка,
У грудима чежња хиљаду срдаца.
Страшћу заувек горећеш, Горенка,
Газећи латице пољубаца...

Том ружом, да те од света брани,
Обрис ти слика Модилјани.

Незаустављива у галопу,
Свима на нишану, непрестано,
Само те стихови прате у стопу,
У лову на срце разуздано.

И ти, дрхтава, међ два плотуна,
Као у бури љушчица чуна.

III

Русијом путује стихо-метак
Нижући срца у огрлицу...
Тако пришиваш крај и почетак
Обданицу и несаницу...

Љубавни вихор кроз Родину тера,
Бескрајним степама СССР-а.

На челу ти крст живота блиста,
Док дрхти твоја челична хаљина,
Осликана потезом божанског киста,
Закопчана руком друга Стаљина.

Треперећи као у пољу бреза,
Понекад храброст ти подиђе језа...

IV

Скидала стихова змијски свлак.
Ћутала ћутње. Здравила здравице.
Летела у понор. На облак.
Мењала жудње, као рукавице.

Небројено те судба израњавала
Док си се љуштила. Док си се давала...

Па горе-доле и лево-десно,
У чвор везано безброј крајева.
У крлетки ребара срцу тесно
Док растеш ко Менделштам и Цветајева –

Верно и одано, као сабака,
Прати те сенка Пастернака.

V

Чежњом си цео свет претражила.
Стихом борила. Стихом одважила.
Стихом ледила. Стихом пржила.
Њим боловала. Њим се снажила.

Пркосно стиховала, немилице,
Гнездећи поеме-ластивице.

Живела римом, виртуозно.
Стихострасно словима владала.
Служила предано, религиозно,
Да би на крсту стихова страдала.

Буктала огњем поетска комета.
Стихом дарована и(ли) стихом проклета.

VI

Сто пута рањена, крхка Ахматова –
У котарици бројиш бљини...
И крвна зрнца звезданих сатова –
За зидом куца твој син једини...

И сваки ти откуцај мрви
Кап стиха – вреле крви.

Вришти тај прозор у даљини,
Чувар тајне незараст-ране,
Кроз који сину шаљеш бљини
Од болова, што верно хране...

И, као стих промине
Звечећи оков Судбине.

VII

Устрељена стихом са небеса,
Коби Богомдара озрачена.
Изабрана да будеш Поетеса,
У огањ жудне љубави бачена.

Сва узаврела страшћу вулкана
Ивицом амбиса трчала си, Ана.

Живот бивао ти стаза кружна
Јурећи Поезију ко властити реп.
Олтар светилишта, или соба кухна –
За кућу Поезије свака реч је цреп.

Камен стиха дробљен, за срца палачу.
У пећници душе – за песме погачу.

VIII

На свакој страници печат врели.
Искушавана увек ти снага.
Само те један потпис дели
Од писка воза пут гулага.

Стихом душа и грми и сева,
Док јеца у море свим сузама Нева.

Пребираш своје животне станице.
Обожавања. И оптужбе.
У молитвама. Уз бројанице.
Увек на мети тајне службе.

Колико може да се страда –
Шапћеш тајнама Лењинграда...

IX

Док лепрша твоја поетска лента
Процењују твој рукопис стари
Из избеглиштва, из Ташкента,
Док срце крвари. Крвари. Крвари.

Да ли је икад вредело ишта,
И са чије тачке гледишта?

Промичу дани. Појезд клопара.
За твоју душу, у већем тиражу,
Диригује завист – музика стара:
Бол на бол другови слажу...

Са твога пера капљу крици:
Издају те писци и песници.

X

Ко вртлог ветра те године вуку,
У калеидоскоп животних шара.
За трску-сестру, ломну у струку,
Траг, ко бичем, у боји ћилибара...

Челичном вољом – у крчком телу
Себи си цртала мету на челу.

Ту промичу, на крилу маште,
Она времена детињства златна,
И сећања из дворске баште,
Попут слика са филмског платна...

Док пркосиш, ка теби пуже
Трње, уместо латица руже.

XI

Своју си душу разодевала
Пером, што не може да се смири.
У детињству ти је коб испевала
Твоја муза, на суђеној лири.

Ко ретко ко – стихом изгарала
Крај врата која се нису отварала.

Спутаван, да не одлута
Ни корак, од забране строже –

Ту је забоден много пута
Брош поезије – у нежност коже:

На стражи стојиш, чекаш вести,
Да чудо осветли очај из Крести.

XII

Ево, напoкoн, у зoри спoкoјнoј,
Блиста ти бoлaгo Лице Њeгoвo.
Прeпуштaш сe лирици нoвoј
На пристаништу Домoдeдoвo.

Слoбoднa плeши нa Дрyгy Стрaну,
Oкрени вaлцeр нa Јасн(ијy)у Пoљaну.

На струнама душе пој Реквијеме,
И оздрави од свих љубомора,
Нoвe Љубaви ничe сeмe –
Зa смирeн осмex испoд бoрa:

Навиру странице. Таласи редова...
На пристаниште Домoдeдoвa...

XIII

Њишу сe oблaкa бaлдaхини.
Милујe тe вeчнoсти пoстeљa.
Херувимскaјa пeсњ сe чини
Испуњењeм свих прoшлих жeљa...

Лeпршaјy зaстaвe пoмирeњa.
Пoслe свих сузa и пoнижeњa.

И ти сe смeшиш бyдућoј зoри,
Гдe нeмa бoлa, ни нeпрaвдe.
Твoј син ћe прoзoр дa ти oтвoри,
И дa тe зaувeк глeдa oдaвдe...

А aнђeли, рaширeних рyкy,
Бeлoм ћe пeсмoм дa тe oбyкy.

XIV

Уздизана тугом уз лествицу –
Срцем се пењала. Срцем падала.
Од страсти и бола бисерницу
Носила, и увек се надала.

Стихови беху муниција бојна.
Ти обожавана. И(ли) прекобројна.

Богомдано је, као стена,
Да будеш стожер себи, и свима,
Да трпиш чврстину свога имена,
Звездо, међу именима.

Сва саздана од алем-слова –
Ах: блисташ ахатно, Ахматова.